

Bir Kırık Kalp

– GürhanGürses · 09 Ağustos 2012

«Allah, gönlü kırıklarla beraberdir.» Gönlüm kırık olduğu için ne de bahtiyarım şimdi. Gönlüm yaralı olduğu için ne de mesudum şu an. Kalbi kırık, gönlü yıkık olanların sığınacağı limandır yüce Allah. Ondan gayri nemiz var ki? Ondan öte kim çare olabilir ki derdimize! Gönlüm kırık, kafam kırık olsa ne yazar! Kalbim kırık, ayağım kırık olsa ne çare! Kim yalnızım diyorsa, kim kırığım diyorsa, kim yıkığım diyorsa döneceği tek bir kapı vardır. O da rabbın kapısıdır. Darda kaldığınızda, zora düştüğünüzde, çaresiz hissettiğinizde kendinizi gideceğiniz tek kapıdır onun kapısı. El açabileceğiniz, yalvarıp yakarabileceğiniz kapıdır onun kapısı. Ümitsizlik asla, karamsarlık imkânı yok, çaresizlik mümkün değil; o kapı ümit kapısıdır bilakis, sevinç kapısıdır, deva kapısıdır. Adres kalbinizde, iradeniz elinizde. Sadece yönelmeniz icap eder, halis bir iman ile inanmanız, safı bir kalp ile güvenmeniz lazım gelir. Bugünün insanı dertten mustarip! Kalp rahatsızlıkları had safhada, beyin kanamaları yine öyle. Kan ile ilgili hastalıklar yine çokça, kanser sakız misali, stres, bunalım, korku, intihar vesaire dert yanınızda. Ve hepsinden öte korkunç yalnızız. Tek başınayız. Bir başınayız kocaman binaların içinde. Ölürsek bir gün betondan tabutlar yüzünden öleceğiz belki de. Dört duvar yüzünden, çimentodan duygular yüzünden.

Komşularımıza kalbimiz kırık.

Arkadaşlarımıza kalbimiz kırık.

Eşimize dostumuza kırık kalbimiz. O kadar kırıklıklar biriktirmişiz ki kalbimizde kırık hayatlara dönmüşüz fark etmeden. Bu kadar kırıklıklar içinde kırılma olmamız gayet normal. Asabi olmamız akla uygun. Tahammülsüz olmamız olağan. Kırık kalpler bölümü açılrsa epey para eder uzunca bir süre. Ya da kırık kalp tamiri diye bir meslek icat edilse yine para eder aynı şekilde. Kemiğim kırılrsa alçıya alınız olur biter. Yalnız benim ruhum kırık, gönlüm kırık, kalbim kırık. Kırık kalbimi okşayacak bir el, sözleriyle merhem olacak bir dil, beyni ile ona moral verecek bir zekâ, şefkatiyle onu saracak bir çift kol nerededir şimdi? Kalbim kırık diyorum yarana merhem olayım diyen yok. Parmağım kanamış üzerine bir çiş bile eden yok. Gözyaşlarım sel olmuş tutup da silenim yok. Bu kadar kırıklık cana batar, kalbe değer, ruhu kanatır.

O kadar çabuk ve net bir şekilde kalp kırılıyor ki ülkemde şaşarsınız bu hıza! Yağmur yağar sel olur can alır. Kalbiniz kırılır hemen.

Terör olur bomba atar can alır. Kalbiniz kırılır hemen.

Âşık olur terk edirsiniz ahirde. Kalbiniz kırılır hemen.

Siyasileri görür görmez kalbiniz kırılır. Hem de orta yerinden!

Takımınız mağlup olur kırılırsınız.

Arabesk dinler yıkılırsınız. Yıkılmak ve kırılmak çok kolaydır bu topraklarda. Bünye alışmıştır bütün bunlara. Bir kem söz, bir yarım göz bile sizi yerle bir etmeye kadirdir.

Hadis-i şerifte buyrulur:

"Musa -aleyhisselâm- Cenabı-ı Hakk'a bir ilticasında:

«Ya Rab! Seni nerede arayayım?» dedi.

Allah Teâlâ buyurdu ki:

«Beni, kalbi kırıkların yanında ara.»" (Ebû Nuaym, Hilye, II, 364) İşte bizler Allah u Teâlâ'nın belirtmiş olduğu kalbi kırıkların ta kendisiyiz. Hüzünden ziyade sevinçliyiz. Karanlıktan ziyade nurdayız. Kalbi kırık olanlardanız daha ne olalım? Bu dünyaya ait hiçbir şey bizim değildir. Dünkülerin de değildi, yarınkilerin de olamayacak. Bize kalan tek miras kırıklığımız, garipliğimiz, tuhaflığımızdır. Şair diliyle bu incelik şöyle anlatılmıştır:

"Fukara kalbine her kim dokuna

Dokuna sinesi Allah okuna" Dokunmasın kimse bu yaralı halimize. Fukaralığımız aşk eksikliğinden, iman nakıslığından, samimiyetten, safiyetten. Asıl fukaralığımız maddi yönde olan fukaralık değildir manevi yönde olan fukaralıktır. Kendini bilememek sonra rabbini bilememektir en büyük yoksulluk. Bir kırık kalptir göğsümde taşıdığım. Kanayan yerlerini insanlığım ile yamadığım, güler yüzümle sıvadığım, neşemle cilaladığım. Bir kırık kalptir sol yanımda taşıdığım. Yaralı yerlerini aşkımla karıkladığım, aklımla kanıksadığım, varlığım ile kutsadığım. Kalbi kırık olanlardır bu yazı. Kimsem yok demeyin sakın, yalnızım asla demeyin, sahipsizim kat'a! Okuyun sadece İstanbul'un değil şiirin de fatihinin sözlerini:

"Kimsesiz hiç kimse yok

Var herkesin bir kimsesi

Kimsesiz kaldım

Yetiş ey kimsesizler kimsesi..."